

Ljubo Marušić

PETAR KOMADINA PRVI PREDSEDNIK OKRUŽNOG NARODNOOSLOBODILAČKOG ODBORA ZA HRVATSKO PRIMORJE

Petar Komadina jedan je od posebno istaknutih prijeratnih vinodolskih revolucionara i organizatora NOP-a u kotaru Novi Vinodolski.

Rodio se 26. lipnja 1905. godine od majke Marije i oca Stjepana. Bio je dijete siromašnih roditelja. Rođen je u mnogobrojnoj radničkoj obitelji u kršnim ledeničkim kamenjarima, gdje je bijeda i siromaštvo bilo zajedničko obilježje svih tamo nastanjenih stanovnika, pa i većine Vinodolaca. Siromaštvo i bijeda nasljeđivani su kroz pokoljenja.

Petrov otac je bio radnik, a majka kućanica. Da bi otac mogao uzdržavati svoju brojnu porodicu morao se je prihvaćati bilo kakvog posla, ali posla nije bilo, a sa ono malo škrtog posjeda (kamenjara) što ga je imao nije mogao prehranjivati svoju porodicu. Bio je prisiljen da ide u svijet. Otišao je u Meksiko i zaposlio se u rudniku. Međutim niti u Meksiku

nije imao sreće. U rudniku je teže oslijeđen, pa se morao vratiti kući, tako da se porodica našla još u težoj situaciji.

Petar je tada bio još mlad, tek što je završio osnovnu školu. Međutim on je bio najstarije dijete u roditelja, a time glavna uzdanica i pomoć majci za podizanje mlađe braće. Tako je već kao četrnaestogodišnjak kao ne jako momče morao privređivati. Radio je kao šumski i manuelni građevinski radnik. Već na prvom koraku stupanja u život osjetio je svu težinu položaja radnika i radničke klase.

U Ledenicama, u cijelom Vinodolu, a ni u Primorju privreda nije bila razvijena. Mogućnosti zapošljavanja nije bilo. Tada je većina muškaraca bila prisiljena da ide trbuhom za kruhom, kako su to znali reći naši Primorci, da traži posla diljem Hrvatske, Jugoslavije, po Evropi, pa i u prekomorskim zemljama, Sjevernoj i Južnoj Americi, i na ostalim kontinentima.

Petar je svoju pečalbarsku muku započeo u Srbiji 1925. godine. Zaposlio se u građevinskom poduzeću OGRAP u Užicama. Tamo se povezao s naprednim radnicima, sindikalno se organizirao i bio član revizione komisije te organizacije.

Tada prvi put sudjeluje u štrajku, radi čega su ga žandari kao naprednog radnika progonili. Tamo je Petar primio prve zasade naprednog revolucionarnog shvaćanja društvenog procesa.

1926. godine bio je na odsluženju vojnog roka. Vojni rok je služio u XIII pješadijskom puku »Car Lazar« u Debru.

Po odsluženju vojnog roka odlazi ponovo na rad u Srbiju i zapošljava se kao zidar u Kragujevcu. Radeći više godina na građevinskim radovima u Užicama je stekao kvalifikaciju zidara. Po dolasku u Kragujevac odmah se sindikalno organizira i politički napredno djeluje među radnicima. To je bilo vrijeme Aleksandrove diktature. Tada se je nemilosrdno obračunavalo sa revolucionarnim radnim organizacijama i njihovim aktivistima.

Aleksandrov režim je nastojao u potpunosti izolirati radničku klasu i onemogućiti njenu afirmaciju kao političkog subjekta.

Policija je progonila sve što je napredno mislilo i djelovalo. Zbog širenja naprednih političkih ideja zapažen je i Petar. Policija ga radi toga 1930. godine progoni iz Kragujevca u rodne Ledenice. U Ledenicama je imao ograničeno kretanje, a stavljen je i pod stalnu žandarsku prislotru.

Dolaskom u Ledenice odmah se uključuje u tek obnovljenu naprednu političku djelatnost, koju su zajedno s njim potakli njegovi istomišljenici. Tada je teško obolio na plućima.

Nakon što je prizdrvio nije bio sposoban za bilo kakav fizički rad, pa je radi zdravstvenih razloga i radi ograničenosti kretanja morao mijenjati zanimanje. Trebalo je iznaći neki izvor prihoda od čega će se živjeti. Počeo se baviti pčelarstvom. Imao je zapaženih uspjeha i postao uzoran pčelar.

Oko 1930. godine u Vinodolu su nicalc razne režimske organizacije (najpoznatija je bila »Vinodolski pokret«) koje su pozivale Vinodolce pod zastavu kralja Aleksandra i koje su bile ozbiljna prepreka konsolidaciji vinodolskih radničko-seljačkih redova.

Od tada se je Petar kao napredni radnik aktivist razvijao usporedno i kroz razvitak organiziranog radničkog pokreta u tadašnjem kotaru Novi Vinodolski. Već 1931. godine u svom revolucionarnom radu povezuje se u Ledenicama s Milanom Mataijom, a u Bribiru sa Tomom Stržićem, tada poznatim komunistima i vrlo aktivnim vođama radničkog pokreta u Vinodolu, pa i šire u Primorju. Zbog svog aktivnog političkog djelovanja došao je u sukob s tadašnjim župnikom u Ledenicama, svećenikom Stipom Vučetićem, kasnije poznatim ustaškim funkcionerom.

1932. godine optužen je za krivično djelo koje nije počinio. Međutim na inzistiranje Vučetića koji ga je htio pod svaku cijenu maknuti iz Ledenica, Petar je suđen na godinu dana robije. Kaznu je izdržao 1933. godine. Po izdržanoj kazni ponovno se vraća u Ledenice i nastavlja aktivno politički raditi.

Idućih je godina revolucionarna djelatnost bila sve organiziranija. Ona se je kroz razne oblike djelovanja sve više afirmirala kao utjecajna politička snaga. Ona je naročito u Bribiru, Ledenicama i Krmpotama postala dominantna. Ti se uspjesi ogledaju u snažnom utjecaju revolucionarnih radničkih snaga u redovima tada obnovljenim organizacijama Hrvatske seljačke stranke, (HSS-a), Hrvatskih radničkih sindikata, (HRS-a) i u Seljačkoj slogi.

Petar je u obnovljenim sindikalnim organizacijama bio naročito aktivan od 1934. do 1938. godine, bio je predsjednik ORS-a u Ledenicama. Djelovao je u duhu politike KPJ za slobodu i nezavisnost sindikata.

1934. do 1938. godine na području kotara Novi Vinodolski bilo je organizirano više uspješnih štrajkova. Pokretači štrajkova bili su komunisti, koji su se nalazili u prvim redovima. Bili su aktivni i neki članovi HSS-a, odnosno HRS-ovih sindikata. Petar je mnogo pridonio organiziranju štrajkova, osobito 1936. godine.

Štrajkove koje su vodili šumski, pilanski i građevinski radnici 1936. godine pokrenuti su protiv volje nekih sindikalnih »vođa« u Novom. U duhu mačekovske sporazumaške i oportunističke politike, oni su te štrajkove smatrali štetnim, ograđivali su se od ovog pokreta radnika. Nazvali su ga »ludim radom nerazumnih radnika«. Ti se »vođe« nisu htjeli solidarizirati sa masovnim pokretom radnika na čijem su čelu bili komunisti, a među njima jedan od najistaknutijih Petar Komadina.

U izbornim godinama 1935. i 1938. vinodolski komunisti su uočili utjecaj političkih stranačkih borbi. Dogovorili su se da se nekako uvuku u rukovodstvo Hrvatske Seljačke stranke (HSS) u kotaru Novi Vinodolski. Tada su komunisti najaktivnije sudjelovali na propagiranju Mačekove liste.

Tako su 1935. godine izabranj u Kotarski odbor HSS-a Milan Mataija za predsjednika, a Toma Stržić za tajnika.

Međutim suradnja komunista sa HSS-ovcima nije dugo trajala. Nisu se našli na zajedničkoj programsko-političkoj platformi, pa su ju Milan i Toma napustili.

Sjećajući se tih dana Komadina je ispričao P. Frkoviću slijedeće:

»Pred izbore 1938. g. našli bismo se u gostionici kod Genoveve u Novom. Kada bismo se sakupili nas desetak izašli bismo van i dogovarali se. Jedan od takvih dogovora imali smo u Korinoj jami. Na tom dogovoru je bio i Luka Vinketa iz Sušaka, koji je bio predviđen da se sa znanjem KP kandidira na listi Stranke radnog naroda (ili Radničke stranke). Bila je namjera da se na toj listi istupi samostalno. Međutim kada je CK KPH dao direktivu da se ne istupa samostalno na listi Stranke radnog naroda, nego da se glasa za kandidata HSS-a, onda je ta akcija samostalnog istupanja na izborima obustavljena.«

1938. godine je na Općinskim izborima u Ledenicama pobijedila opozicija. Za načelnika je izabran Stjepan Čulinović Beg, koji je bio član KPJ 1920. godine.

1935. godine zajedno s Milanom Mataijom formira u Ledenicama organizaciju Gospodarske sloge.

Ta se organizacija brinula za unapređenje zadrugarstva, poljoprivrede, voćarstva, stočarstva i pčelarstva i gospodarstva uopće. Upravo zato je i bila popularna i prihvatljiva organizacija na selu pa i u Ledenicama.

Tada je bio načelnik općine Blaž Frković Kilibarda, koji je bio naklonjen Milanu i Petru, pa su organizaciju lako proveli. Kao prva institucija Gospodarske sloge bio je pokušaj da se organizira narodna čitaonica, za koju su nađene u Ledenicama i prostorije u kući Mande Bunete na Kapelici. Nabavljeno je nešto knjiga, a nešto je posuđeno u bibrskoj čitaonici. Želja je bila da se kroz čitaonicu radi na prosvjećivanju naroda po uzoru na Bibr i Selce.

Iako je to bio samo pokušaj, jer čitaonica nije bila kod vlasti registrirana, kulturno prosvjetna djelatnost imala je izvjesnih rezultata. Tada je organizirano kulturno prosvjetno i tamburaško društvo, pa su organizirane uspješno kulturne priredbe, a za vrijeme mesopusta organizirane su meso-

pusne povorke, čitani su mandati-sentence, koje su imale politički karakter. Kroz njih su se isticale i izvrgavale ruglu negativne pojave tadašnjih vlasti.

Aktivnošću čitaonice i aktivnim djelovanjem društava nastojalo se je angažirati što više ljudi, a naročito omladine, kako bi se izvukli utjecaja popa Stipe Vučetića okorjelog frankovca. On je u čitaonici i društvima gledao svoga velikog političkog neprijatelja, pa je nastojao svim silama onemogućiti njihov rad.

Petar 1936. godine zajedno s Milanom Mataijom sudjeluje u organizaciji vozarske zadruge. Uz ledeničke u zadrugu su ušli i kirijaši iz susjedne Drežnice.

Radnici su imali loše uvjete rada, a zarade male. Tada su postavili poslodavcu zahtjev da im se uvjeti rada poboljšaju, a zarade povećaju.

Poduzetnik Ivan Statin nije prihvatio uvjete radnika. Naprotiv nabavio je kamion i započeo njime prevoziti u grad građu iz pilane Mošune. Time je htio ostaviti bez posla kirijaše, a to je kirijašima bio jedini izvor zarade. 1937. godine u pilani Mošune organiziran je štrajk. Da bi Statinu onemogućili rad s kamionom u kolovozu radnici su zajedno s narodom gornjoleđeničkih sela na Pletenom iznad Batera dočekali kamion kada je prevezio građu i bacili ga u provaliju. U ovoj akciji sudjelovalo je više od 400 ljudi. To je zapravo bio masovni radnički pokret. Ovdje je jasno došla do izražaja činjenica da su ledenički komunisti u političkom životu svoga kraja skoro u potpunosti istisnuli svaki drugi politički utjecaj.

1940. godine Petar je pozvan kao rezervist u bivšu jugoslavensku vojsku u planinski puk, koji se nalazio u Brodu na Kupi. Brzo se uključuje u političko djelovanje, koje su tada vodili komunisti u jedinicama planinskog puka, a u cilju jačanja borbene gotovosti. Zbog svog aktivnog djelovanja, kao i prigovaranja vojnim starješinama za grubi i neljudski odnos prema vojnicima, često je kažnjavao.

Interesantno je da je Petar 1940. godine zadržan na vježbi više od 6 mjeseci. To mu je valjda bila kompenzacija za koncentracioni logor za koji je bio predviđen na popisu među dvanaesticom drugova iz kotara Novi Vinodolski. Iste godine bio je pozvan na vojnu vježbu i Milan Mataija i zadržan više od 6 mjeseci, a nikada prije nije služio vojsku.

Studenog 1940. godine u Ledenice dolazi Toma Stržić i formira organizaciju KPH za Ledenice i Krmpote od 10 članova i 7 kandidata KP. Tada je i Petar primljen u KP, iako već od 1930. kao komunist aktivno, predano i samoprijekorno, a najviše bez ikakvih direktiva, sprovodi uspješno u život liniju KPJ.

Za sekretara ove partijske organizacije izabran je Milan Mataija. Radi lakšeg djelovanja zbog raštrkanosti ledeničko—krmpotskih sela, Petar je zadužen da rukovodi grupom članova i kandidata iz mjesta Ledenice.

S istočne strane Ledenice graniče s Drežnicom, čije je stanovništvo srpske narodnosti. Između Ledeničana i Drežničana vladali su uvijek dobrosusjedski odnosi. Uvijek su međusobno kontaktirali i surađivali.

Godinama su međusobno vršili razmjenu dobara. Stvarana su zajednička poznanstva. Zajedno su radili na šumskim poslovima i pilanama. Godinama su stvarana prijateljstva i uspostavljeni su čvrsti bratski odnosi. Rođeno je bratstvo u zajedničkoj klasnoj borbi protiv eksploatatora, koji nije činio razliku između Srba i Hrvata. Takvi bratski odnosi doveli su 1941. godine Drežničane i Ledničane u iste borbene redove. Tada se nije postavljalo pita-

nje nacionalnosti, već pitanje spremnosti za zajedničku borbu protiv fašističkog okupatora i domaćih izdajica. Za tako uspješnu suradnju veliku zaslugu ima i Petar.

Kapitulaciju jugoslavenske vojske dočekaao je u svome rodnom mjestu. Tada je u Ledenicama bio smješten jedan dio IV pješadijskog puka bivše jugoslavenske vojske.

Kod vojnika i oficira odjeljenja za vezu tog puka nastala je demoralizacija. Vidjevši to Petar, zajedno s ostalim članovima Partije i mještanima, razoružava odjeljenje, uzima od njih oružje i municiju i otprema duboko u šumu.

Rano u ljeto 1941. godine ide u Fužine kod Andrije Bučnja s porukom koju su slali Toma Strižić i Milan Mataija poslije sastanka održanog u Maloj Gori (Bačvine) s Drežničanima.

Na tom sastanku bilo je prisutno desetak drugova. Prema Petrovu sjećanju na tom sastanku su iz Drežnice bili prisutni Ale Tomić i Đuro Trbović, cestar iz Stalka.

Tada je bilo dogovoreno da se Drežničanima da oružje i to 11 pušaka i jedan puškomitraljez. Puškomitraljez je dobiven od Marka Okuke, koji je prije toga bio komandir žandarmerijske stanice u Ledenicama, pa su se bojali da ih ne izda.

Početkom srpnja oružje je predano Drežničanima. Poslije formiranja partizanskog logora na Viševici (bribirski logor) Petrova partijska organizacija poslala je u logor nešto sanitetskog materijala, šatorskih krila, jedan mali kazan pun municije i nešto vojničke opreme.

Partijska organizacija je tada odlučila da Petar ostane i ilegalno radi na prikupljanju oružja, municije, hrane i ostalih dobara za partizane, a naročito slanju novih partizanskih boraca. Međutim, budući da su njegovo političko djelovanje u narodu uočile okupatorske vlasti, prijetila je opasnost hapšenja, pa je u kolovozu morao napustiti ilegalni rad i otići u partizanski logor na Viševicu.

U logoru na Viševici biran je u vojno-političko rukovodstvo NOB-a u Vinodolu. Istovremeno je postao i prvi puškomitraljezac u toj jedinici. Prvi mitraljeski rafali ispaljeni su početkom jeseni 1941. na okupatorske vojnike njegovom rukom na području Ledenica, u Prosikama, sjeverno od Breza, zatim u borbama sa žandarima na Bateru, Talijanima na Stalku i Mošunama. Isticao se kao hrabar borac i vrlo dobr puškomitraljezac.

Dolaskom u partizane i dalje radi na organiziranju NOP-a i podizanju ustanka u Ledenicama.

Masovno učešće Ledeničana u borbi rezultat je svjesnog dugogodišnjeg rada ledničkih komunista u čijim redovima je Petar bio jedan od najistaknutijih. Već 1941. godine Ledenice su dale 86 partizanskih boraca—dobrovoljaca.

Početkom studenog 1941. osnovan je ledenički partizanski logor Bilo. Petar je bio jedan od osnivača toga logora. Istovremeno postaje komandir toga partizanskog logora, odnosno komandir II čete Bataljona »Marko Trbović«. I tu su se sada razvijale dobre veze sa Srbima iz Drežnice. U borbi protiv zajedničkog neprijatelja jačalo je bratstvo i jedinstvo Srba i Hrvata.

Koncem travnja 1942. godine Petar je postavljen za zamjenika političkog komesara Bataljona »Ljubica Gerovac«. To je bio novoformirani bataljon. Dobio je ime po istaknutoj prijeratnoj partijki i skojevki, koja je 16. travnja

1942. poginula u Jezeranama, poslije oslobođenja zemlje proglašena je za narodnog heroja. Petar je s bataljonom sudjelovao u borbama u Jezeranama, Plaškom, Brinju, Klanjcu, Gojaku, Prokikama i drugdje po Lici.

Koncem listopada 1942. Petar je povučen s dužnosti zamjenika političkog komesara Bataljona »Ljubica Gerovac« i postavljen na dužnost komandanta Komande mjesta Krmpote — Ledenice, koja je tada formirana. Istovremeno postao je član KKKPH-a Senj, a u lipnju 1943. članom KKKPH Novi Vinodolski.

Politički komesar komande bio je Ivo Milošević, a zamjenik političkog komesara Pave Filipović Zekan.

Uporedo s razvitkom borbe razvijali su se i novi organi vlasti NOO. Koncem 1942. djelovalo je na području Hrvatskog primorja više od stotinu mjesnih, rajonskih, općinskih i gradskih NOO-a. Odmah poslije I zasjedanja AVNOJ-a u Bihaću formirana su i četiri inicijativna kotarska NOO i to Novi Vinodolski, Crikvenica, Sušak i Kastav.

U administrativno teritorijalno područje na kojem je tada djelovao Okružni komitet KPH za Hrvatsko primorje, pripadali su tadašnji kotarevi Senj, Novi Vinodolski, Crikvenica, Kraljevica, Sušak (okolica Sušaka), Kastav te kvarnerski otoci Krk, Rab, Pag i grad Sušak.

Početkom 1943. godine mreža NOO bila je vrlo široka, pa je bilo potrebno da se formira jedan zajednički viši organ narodne vlasti, koji će koordinirati, objedinjavati i usmjeravati rad svih tih novih organa narodne vlasti NOO-a.

U tom cilju OK KPH za Hrvatsko primorje u travnju 1943. formira Inicijativni odbor za organizaciju Okružnog NOO za Hrvatsko primorje.

Prigodom konstituiranja tog značajnog organa trebalo je voditi naročitu brigu o njegovu kadrovskom sastavu. Posebno je trebalo voditi brigu o ličnosti kojoj će se povjeriti dužnost predsjednika.

Za predsjednika je trebalo pronaći ličnost koja je iza sebe imala političku reputaciju, da je pošten i napredan čovjek, poznati revolucionar i borac za radnička prava, da ima ugleda u narodnim masama i radničkoj klasi.

OK KPH za Hrvatsko primorje je takvu pogodnu ličnost našao u Petru Komadini, koji je tada bio na dužnosti komandanta Komande mjesta Krmpote — Ledenice. Međutim neposredno pred konstituiranje došlo je do nepredvidivih poteškoća. Okružni komitet KPH za Gorski kotar koji je tada partijski bio nadležan komandi primorsko-goranskog područja predviđao je da Petra postavi na dužnost zamjenika komandanta primorsko-goranskog područja.

Kada je OK KPH za Hrvatsko primorje saznao za tu nakanu, odmah je intervenirao kod Gorana naznačivši da je Petar Komadina kao pogodna ličnost predviđen za predsjednika ONOO za Hrvatsko primorje, koji se nalazi pred formiranjem pa je Goranima predloženo da umjesto njega na dužnost zamjenika komandanta PGP postave Milana Mataiju.

Pošto je dogovor išao malo teže, najzad je to morao presjeći CK KPH. Tako je Petar određen za predsjednika ONOO za Hrvatsko primorje. Za zamjenika komandanta PGP nije postavljen Milan Mataija, već Josip Cuculić.

Okružni NOO konstituiran je 27. lipnja 1943. godine. Petar se našao na čelu toga organa revolucije u vrlo složenoj i delikatnoj situaciji. Već u

rujnu došlo je do kapitulacije Italije. Trebalo je brzo i organizirano pospremiti na sigurno mjesto velike količine ratnog plijena, jačati i organizaciono širiti NOO, surađivati s oružanim snagama NOP-a i društveno-političkim organizacijama, brinuti se o ishrani oružanih snaga i stanovništva. Poslije oslobođenja domovine trebalo je obnoviti popaljene domove, obnoviti uništenu privredu, saobraćaj, organizirati zdravstvenu službu, prosvjetu, normalizirati život.

Na pitanje kako se snalazio u tim teškim vremenima Petar je priznao da mu je bilo teško. Međutim zadatak je bio tu i trebalo ga je izvršiti. Obavio ga je kao pravi revolucionar, uspješno i časno.

Na dužnosti predsjednika Okružnog NOO za Hrvatsko primorje dočekao je i oslobođenje naše domovine. Time je njegov revolucionarni put i cilj bio ostvaren. 1945. godine Okružnom NOO-u za Hrvatsko primorje priključeni su kotarevi, Delnice, Vrbovsko i Čabar, pa je formiran Okružni NOO za Hrvatsko primorje i Gorski kotar.

Petar je bio predsjednik toga organa od njegova osnivanja 1943. godine do rasformiranja 1947. Tada se okrug kao administrativno teritorijalna jedinica ukida, a time prestaje i rad Okružnog NOO za Hrvatsko primorje i Gorski kotar.

Kada je rasformiran Okružni NOO za Hrvatsko primorje i Gorski kotar, Petar je izabran u Kotarski NOO Crikvenica, gdje je biran za predsjednika. Istovremeno je bio i član KKKPH Crikvenica.

1949. godine biran je u novoformirani Oblasni NOO za Istru, Hrvatsko primorje i Gorski kotar, gdje mu je povjerena dužnost povjernika za ribarstvo. Istovremeno je bio i član Oblasnog komiteta KPH i Oblasnog odbora NOF za Istru, Hrvatsko primorje i Gorski kotar.

Po rasformiranju Oblasnog NOO 1951. godine ponovo se vraća na dužnost predsjednika Kotarskog NOO Crikvenica, a biran je i za člana KK KPH Crikvenica.

Na tim dužnostima ostaje do odlaska u mirovinu. U mirovinu je radi zdravstvenih razloga išao prije vremena.

Bio je član ZAVNOH-a od formiranja tog organa do oslobođenja, a član AVNOJ-a od II zasjedanja u Jajcu. Poslije oslobođenja naše zemlje bio je zastupnik u Skupštini SFRJ i Saboru SRH sve do studenog 1953. Od tada se više radi zdravstvenih razloga nije kandidirao.

Po odlasku u mirovinu bio je aktivan komunist i društveno-politički radnik. Kada je formiran Savjet Socijalističke Republike Hrvatske biran je za člana savjeta i ostao je njegov član do 1978. godine kada je umro.

Petar Komadina je pripadao onoj generaciji vinodolskih komunista—revolucionara koji su već od 1930. godine stalno razvijali svoju političku djelatnost i prilagođivali su se objektivnim potrebama. Često su bili i duže vremena bez pomoći partijskog rukovodstva, prepušteni sami sebi. Oni su pod vrlo teškim okolnostima provodili uspješno liniju KPJ i druga Tita. Rezultat svega toga je masovno učešće naroda Ledenica i okoline u NOP-u već od 1941. godine. Ti uspjesi nisu bili samo ledenički nego i vinodolski, a imali su i šire značenje. Kroz te uspjehe manifestirala se politika zrelosti naroda ovoga kraja. Zbog toga su još prije rata najistaknutiji vinodolski revolucionari saslušavani, progonjeni i zatvarani.

1940. godine je njih dvanaestorica iz kotara Novi Vinodolski bilo na popisu upravno političkih vlasti predviđeno za interniranje u logor, a jedan od njih bio je i Petar Komadina.

Kako do rata tako i u ratu Petar za svoju revolucionarnu djelatnost ima ogromne zasluge u Vinodolu pa i šire.

Sa svojim suborcima Milanom Mataijom i Tomom Strizićem, on će ostati trajno svijetao lik čovjeka, radnika, borca, komuniste i revolucionara. Bio je nosilac Partizanske spomenice 1941.

Za svoj prijeratni revolucionarni rad, za zasluge u narodnooslobodilačkoj socijalističkoj revoluciji i poslijeratnoj izgradnji, odlikovan je mnogim odlikovanjima.

Umro je 1978. godine.

Ljubo Marušić